

РЕШЕНИЕ

№ 6114

гр. София, 18.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 06.10.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Диана Стамболова

**ЧЛЕНОВЕ: Евгени Стоянов
Адриан Янев**

при участието на секретаря Мая Георгиева и при участието на прокурора Моника Малинова, като разгледа дело номер **6122** по описа за **2023** година докладвано от съдия Евгени Стоянов, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на юрисконсулт Д. Д.– пълномощник на началник отдел „Контрол и правоприлагане“ в НТУ към Агенция „Пътна инфраструктура“ (АПИ), срещу решение № 1295 от 20.03.2023 г. на СРС, НО, 111 състав, постановено по анд № 20221110209514 по описа на СРС за 2022 г., с което е отменено наказателно постановление № 731 от дата 30.05.2022 г., издадено от началник отдел „Контрол и правоприлагане“ в НТУ към АПИ, с което на А. Г. М. за извършено нарушение на чл. 179, ал. 3а от ЗДвП е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 1 800 (хиляда и осемстотин).

Жалбоподателят твърди, че решението е неправилно, моли съда да отмени решението на СРС и да потвърди наказателното постановление като правилно и законосъобразно. Касаторът твърди, че от събраните по делото доказателства се установява по несъмнен начин фактът на извършване на административно нарушение, квалифицирано е правилно. Не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила на ЗАНН, които да накърняват правото на защита на нарушителя. Наложено наказание на А. М. е законосъобразно и съответно на вида и тежестта на нарушението и на личността на нарушителя.

В съдебно заседание, касаторът, не се явява и не се представлява.

Ответникът в производството – А. Г. М., чрез процесуалния си представител адв. А. оспорва касационната жалба. Твърди, че не е установен авторът на извършеното нарушение, мястото на същото, не е установен и собственикът. Развива подробни съображения в тази насока в представения по делото отговор на касационна жалба. Посочено е, че липсата на възражение срещу АУАН не означава признание на нарушението. Възражението е правна възможност. Не са налице доказателства, че водачът е управлявал МПС и на датата 4.12.2021 г. Юридическото лице „Парапас 21“ ЕООД е собственик на МПС, а не А. Г. М.. М. не е бил и представляващ дружеството. Прилагат се две решение на АС – Пловдив и АС – Стара Загора. Претендира се присъждане на разноски по делото съобразно представен списък.

Представителят на СГП счита, че жалбата е неоснователна и недоказана и моли същата да бъде оставена без уважение.

Административен съд – София град, XV касационен състав, като се запозна с обжалваното съдебно решение, съобрази доводите и възраженията на страните и обсъди наведените касационни основания и тези по чл. 218, ал. 2 от АПК, намира от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е допустима, като подадена срещу съдебно решение, подлежащо на касационен контрол, от надлежна страна по смисъла на чл. 210, ал. 1 АПК, във връзка с чл. 63в от ЗАНН и при спазване на преклузивния 14-дневен срок по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр. чл. 63в от ЗАНН. Разгледана по същество, тя е неоснователна.

От събраните в хода на съдебното следствие доказателства СРС е установил следната фактическа обстановка:

На 15.12.2021 г. в 10:53 ч. на изход ГКПП – К. от контролни органи на Националното ТОЛ управление е извършена проверка на управлявано от санкционираното лице А. Г. М. пътно превозно средство – влекач „ДАФ ФТ ХФ 105 510 Т“ с обща техническа допустима максимална маса над 12 тона с ДК [рег.номер на МПС] .

При извършената проверка било установено, че на 04.12.2021 г. в 12:09 ч. пътното превозно средство е засечено да се движи по път А-6, км 50+427, включен в обхвата на платената пътна мрежа, без да е заплатена пътна такса, съгласно чл. 10, ал. 1, т. 2 от Закона за пътищата (ЗП). За констатираното нарушение е генериран запис (доклад) от електронната система по чл. 167а, ал. 3 от ЗДвП с № на нарушението D., към който са приложени статични изображения – снимков материал. На място е предложено на водача на ППС да заплати компенсаторна такса по чл. 10, ал. 2 от ЗП, за което му е издадена Квитанция за платена максимална такса в размер на 133 лева, (платена с банкова карта) по чл. 10б, ал. 5 от ЗП № 21BG005731X43697661 от 15.12.2021 г.

Тези констатации са послужили като основание за съставяне на Акт за установяване на административно нарушение по чл. 179а, ал. 3а от ЗДвП, въз основа на което е издадено и наказателното постановление, връчено на санкционираното лице на 15.12.2021 г.

За да отмени обжалваното НП, въззивният съд е приел, че не е доказано по категоричен начин авторството на деянието, както не е доказано и мястото на извършване на нарушението.

При извършената служебна проверка, на основание чл. 218, ал. 2 от АПК и въз основа на установените и неоспорени от страните релевантни факти, съгласно разпоредбата на чл. 220 от АПК, настоящият касационен състав счита обжалваното решение за валидно, допустимо и правилно.

След преглед на доказателствата настоящата касационна инстанция споделя направените от районния съд правни изводи за недоказаност на извършеното нарушение. АУАН и НП са издадени от компетентни органи, в предвидената от закона писмена форма и съдържат задължителните реквизити по чл. 42 и чл. 57 от ЗАНН. При издаването им не са допуснати процесуални нарушения.

Разпоредбата на чл. 139, ал. 7 от ЗДвП предвижда конкретно задължение за водачите на пътни превозни средства – „... преди движение по път, включен в обхвата на платената пътна мрежа, да закупи маршрутна карта за участъците от платената пътна мрежа, която ще ползва, или да изпълни съответните задължения за установяване на изминатото разстояние и заплащане на дължимата такса по чл. 10, ал. 1, т. 2 от Закона за пътищата, освен когато тези задължения са изпълнени от трето лице“.

Санкционираното с НП лице отговаря на специфичните критерии на субекта на задължението по чл. 139, ал. 7 от ЗДвП - „водач на превозното средство“, съгласно тълкуването, дадено в т. 25 на § 1 от ДР на ЗДвП към момента на съставяне на АУАН – 15.12.2021 г.

Няма спор и, че превозното средство, което е посочено в АУАН и НП отговаря на критериите в чл. 10б, ал. 3 от Закона за пътищата - „...с обща технически допустима максимална маса над 3,5 тона, извън тези по чл. 10а, ал. 7 и 9...“. С разпоредбата на чл. 10, ал. 1 от Закона за пътищата е въведена смесена система за таксуване на различните категории пътни превозни средства. Предвидени са такси на база време и на база изминато разстояние. За пътните превозни средства, отговарящи на критериите на чл. 10б, ал. 3 от Закона за пътищата заплащането на тол такса дава право да се измине определено разстояние между две точки от съответния път или пътен участък, като изминатото разстояние се изчислява въз основа на сбора на отделните тол сегменти, в които съответното пътно превозно средство е навлязло, а дължимите такси се определят въз основа на сбора на изчислените такси за съответните тол сегменти. Таксата за изминато разстояние се определя в зависимост от техническите характеристики на пътя или пътния участък, изминатото разстояние, категорията на пътното превозно средство, броя на осите и екологичните му характеристики, и се определя за всеки отделен път или пътен участък. Разпоредбата на чл. 10б, ал. 3 от Закона за пътищата вменява задължение за плащане на тол такси на собственика или на ползвателя на съответното превозно средство.

Регламентираният специален ред в ЗДвП, приложен от административно – наказващия орган, а и от служителите, констатирани административното нарушение при съставянето на АУАН, предвижда задължение за „водачите“ на пътните превозни средства от категориите на визираните в чл. 10б от Закона за пътищата.

Липсват обаче категорични доказателства, че към момента на извършване на констатираното нарушение – 04.12.2021 г. процесното превозно средство е било управлявано от санкционираното лице. Основателни са аргументите на санкционираното лице, че не е ясно как АНО е достигнал до извод, че именно той е управлявал посоченото МПС на дата 4.12.2021 г. Споделят се мотивите на СРС, че ако контролните органи са решили да потърсят отговорност за нарушение, установено в отсъствието на нарушителя (на базата на генериран запис от системата), то е трябвало да приложат разпоредбата на чл. 187а, ал. 1 и ал. 2 от ЗДвП. Липсват данни да е търсен представител на юридическото лице, собственик на МПС – „Парапас 21“ ЕООД. Съгласно чл. 187а, ал. 4 ЗДвП, вписаният собственик, съответно ползвател, се освобождава от административнонаказателна отговорност по ал. 1 и 2 във връзка с

административни нарушения по чл. 179, ал. 3 - 3б, ако в срок от 7 дни от връчването на акта за установяване на административно нарушение или електронния фиш представи декларация, в която посочи данни за лицето, което е извършило нарушението, и копие от свидетелството му за управление на моторно превозно средство. Липсват данни в хода на административнонаказателното производство да е бил търсен Н. П. – управител на дружеството, посочено в талона като собственик на ППС ДАФ.

Във връзка с установеното решение на първоинстанционния съд трябва да бъде потвърдено.

Предвид изхода на делото искането на ответника по касация за присъждане на направените разноски трябва да бъде уважено, като на основание чл. 63д от ЗАНН Агенция „Пътна инфраструктура“ трябва да бъде осъдена да заплати на А. Г. М. сумата от 600 лева, представляваща договорено и заплатено адвокатско възнаграждение за един адвокат за осъществено процесуално представителство в касационното производство по договор за правна защита и съдействие. Договорът е приложен като доказателство по делото в заверено копие (л. 20 от делото).

По изложените съображения, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД София-град, XV Касационен състав, на основание чл. 221, ал. 2 от АПК във вр. чл. 63в от ЗАНН

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА съдебно решение № 1295 от 20.03.2023 г. на СРС, НО, 111 състав, постановено по анд № 20221110209514 по описа на СРС за 2022 г.

ОСЪЖДА Агенция „Пътна инфраструктура“ (АПИ) [населено място] да заплати на А. Г. М., ЕГН [ЕГН], разноски по делото в размер на 600 (шестотин) лева.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.